Ústavnímu soudu České republiky

Joštova 8

660 83 Brno

Stěžovatel: Vladimír Chlup, občan České republiky

narozen 8. dubna 1970, bytem 1. máje 4, Olomouc, 772 00

Zastoupen: v souladu s využitím práva ius resistendi et contradicendi, garantovaného čl. 23 Listiny základních práv a svobod je tato stížnost podána přímo stěžovatelem

Účastník řízení: prezident České republiky, pan prof. ing. Václav Klaus CSc.

pro doručováni Kancelář prezidenta České republiky,Pražský hrad, 119 08 Praha 1

Účastník řízení: Parlament České republiky

Senát Parlamentu České republiky, Valdštejnské nám. 17/4, 118 0! Praha 1

Ústavní stížnost dle ust. § 72 odst. 1) písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu ČR

Návrh na zrušení Nálezu Ústavního soudu ČR Pl. ÚS 27/09

11 stran

čtyřikrát

Stěžovatel tvrdí, že aktuálním rozhodnutím Ústavního soudu ČR došlo k zásahu do jeho základního přirozeného práva člověka a práva občana, chráněného Ústavou České republiky i Listinou základních práv a svobod a domáhá se jeho zrušení. S ohledem na využití práva ius resistendi et contradicendi je tato stížnost podána přímo, a to i proto, že za současného stavu není vůbec zřejmé, zda je právní vzdělání na území České republiky legitimní a od něj odvozené funkce směrodatné.

Jako občan České republiky spatřuje stěžovatel takový zásah v Nálezu Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 27/09 ze dne 10. září 2009, a proto prosí o jeho zrušení.

Stěžovatel vychází z předpokladu, že dle čl. 2 odst. 1 Ústavy České republiky platí – „Lid je zdrojem veškeré státní moci; vykonává ji prostřednictvím orgánů moci zákonodárné, výkonné a soudní", přičemž „zákonodárná moc v České republice náleží Parlamentu" a jen ten je oprávněn „k přijetí ústavního zákona ...", a k tomu je „ ... třeba souhlasu třípětinové většiny všech poslanců a třípětinové většiny přítomných senátorů." Stěžovatel tomu rozumí tak, že ústavní zákon je nejvyšší možnou právní normou státu, jehož prostřednictvím se dle čl. 112 odst. 1 Ústavy České republiky vytváří ústavní pořádek České republiky, a proto jsou všichni, včetně soudců Ústavního soudu, povinováni „řídit se ústavními zákony".

Stěžovatel věří, že „součástí ústavního pořádku České republiky je Listina základních práv a svobod", která odráží „neporušitelnost přirozených práv člověka a práv občana", tedy zcela zásadní ústavní princip ukotvený přímo ve slibu ústavního soudce, a princip, který je tak dle čl. 4 Ústavy České republiky i pod ochranou soudní moci.

Stěžovatel tedy v tomto kontextu nerozumí Nálezu Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 27/09, který ruší ústavní zákon č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny. Stěžovatel rozumí tomu, že se Ústavní soud zabýval podáním poslance Miloše Melčáka, nechápe však, odkud Ústavní soud odvodil možnost zrušení uvedeného ústavního zákona. Stěžovatel se pokládá za plně svéprávného a suverénního, aby si v rámci svých zákonných možností vynutil realizaci případného Nálezu Ústavního soudu o nesouladu ústavního zákona s Ústavou, respektive s jejím duchem. Stěžovatel má za to, že tak může učinit jednak pomocí svého volebního práva, a pokud by ani to nepomohlo, tak že dle čl. 2 odst. 2 Ústavy České republiky existuje v souladu s čl. 23 Listiny základních práv a svobod možnost účinného odporu proti odstraňování demokratického řádu, lidských práv a základních svobod. Stěžovatel je přesvědčen, že v dotčeném případě rozhodl Ústavní soud svévolně přímo o zrušení daného ústavního zákona a tím připravil stěžovatele o jeho základní práva zaručená Ústavou České republiky.

Stěžovateli tedy není vůbec jasné, proč příslušní soudci Ústavního soudu hlasovali pro Nález Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 27/09 a tím nejen postupovali proti slibu ústavního soudce, ale dokonce

připravili stěžovatele o jeho přirozená práva člověka a práva občana, následkem čehož de facto odstranili demokratický řád lidských práv a základních svobod. Stěžovateli se tedy tímto zdá, že ochrana jeho práv pozbyla soudní ochrany, ale nadále chce postupovat v souladu s demokratickým řádem, a proto podává tuto stížnost a tento návrh na zrušení Nálezu Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 27/09.

Stěžovatel považuje svoji stížnost za naléhavou ve smyslu § 39 zákona č. 182/1993 Sb.

A. Zásah orgánu veřejné moci do práva stěžovatele

I.

Stěžovatel se tímto domnívá, že dne 10. 9. 2009 došlo cestou Nálezu Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 27/09 k porušení odst. 2 článku 9 Ústavy České republiky, a to z důvodu porušení slibu soudce Ústavního soudu dle čl. 85 odst. 2, a to tak, že uvedený nález představuje porušení čl. 9 odst. 3 Ústavy České republiky, čímž došlo u stěžovatele ke zkrácení základních práv člověka a práv občana ve smyslu Listiny základních práv a svobod, a proto tímto žádá Ústavní soud o projednání této záležitosti a o zrušení platnosti tohoto nálezu tak, aby nebyl ohrožen ústavní pořádek České republiky a její demokratický systém.

1. Dne 29. 6. 2009 vstoupil vyhlášením v účinnost ústavní zákon č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny, v němž je rozhodnuto, že „volební období sněmovny zvolené v roce 2006 skončí v roce 2009 dnem voleb do Poslanecké sněmovny, které se budou konat do 15. října 2009".

2. Dne 1. 7. 2009 prezident republiky, na základě čl. 63 odst. 1f) Ústavy, ust. § 1 (3) zákona č. 247/1995 Sb., a shora uvedeného ústavního zákona, rozhodl o vyhlášení voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve dnech 9. a 10. října 2009. Rozhodnutí bylo uveřejněno ve Sbírce zákonů pod č. 207/2009 Sb. a rozesláno dne 9. 7. 2009.

3. Dne 26. 8. 2009 podal Miloš Melčák, poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, ústavní stížnost dle § 72 odst. 1) písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu navrhující zrušení ústavního zákona č. 195/2009 Sb. dle ust. § 74 zák. č. 182/1993 Sb.

4. Dne 1. 9. 2009 bylo usnesením Ústavního soudu ČR č. j. Pl. ÚS 24/09-16 (vyhlášené jako sdělení Ústavního soudu pod. č. 312/2009 Sb.) rozhodnuto o odložení vykonavatelnosti rozhodnutí prezidenta republiky č. 207/2009 Sb., o vyhlášení voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky.

5. Dne 10. 9. 2009 došlo usnesením Ústavního soudu ČR č. j. Pl. ÚS 27/09 ke zrušení:
   I. Ústavního zákona č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny;
   II. Rozhodnutí prezidenta republiky č. 207/2009 Sb., o vyhlášení voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, kontrasignovaném předsedou vlády.

Čímž dle stěžovatele došlo ke změně podstatných náležitostí demokratického řádu dle čl. 9 odst. 2.

II.

1. Usnesením Ústavního soudu ČR č. j. Pl. ÚS 27/09, kdy z pléna 15-ti soudců Ústavního soudu hlasovalo pro plných 13, došlo u těchto soudců k porušení slibu soudce Ústavního soudu, který dle čl. 85 odst. 2 Ústavy České republiky zní: „Slibuji na svou čest a svědomí, že budu chránit neporušitelnost přirozených práv člověka a práv občana, řídit se ústavními zákony a rozhodovat podle svého nejlepšího přesvědčení nezávisle a nestranně". Porušením tohoto slibu došlo, dle stěžovatele, k zásadní změně podstatných náležitostí demokratického řádu tak, jak je tento ukotven v Ústavě České republiky.
2. Porušení slibu spatřuje stěžovatel především v tom, že soudci Ústavního soudu nejen nerespektovali ústavní zákon č. 195/2009 Sb., ale že tento přímo zrušili, aniž by jim ústavní pořádek České republiky něco takového umožňoval. Svým usnesením tedy postupovali přímo proti tomuto ústavnímu pořádku České republiky, jehož součástí jsou dle čl. 112 odst. 1 i ústavní zákony a tím nivelizovali zákonodárnou moc Parlamentu České republiky, který je postupem uvedeným v čl. 39 odst. 4 jedinou autoritou schopnou měnit a doplňovat ústavu.
3. Stěžovatel se tedy domnívá, že tímto postupem došlo k závažné situaci, neboť nyní jsou v ústavním pořádku ukotveny dvě rozporuplné právní normy, a to:
   - Ústavní zákon č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny;
   - Nález ústavního soudu ČR č. j. Pl. ÚS 27/09.
4. Stěžovatel se rovněž domnívá, že v případě neodstranění tohoto rozporu, se může Česká republika dostat po 15. říjnu 2009 do ústavní krize. Toto lze vyřešit pouze dvěma možnými způsoby:
   a) uskutečněním voleb do 15. října 2009;
   b) účinnými opatřeními, která by upravila samotný ústavní zákon č. 195/2009 Sb.
5. Stěžovatel se domnívá, že Ústavní soud je přesvědčen, že Nálezem Ústavního soudu ČR č. j. Pl. ÚS 27/09 došlo k naplnění výše uvedeného písmena b), tedy k účinnému opatření, respektive zrušení ústavního zákona č. 195/2009 Sb. Stěžovatel je přesvědčen, že tato situace nenastala, a proto

naléhavě prosí Ústavní soud o opětovný přezkum celé této záležitosti a k nalezení účinného východiska ze vzniklé situace. Argumenty stěžovatele pro tento postoj jsou uvedeny dále.

6. Stěžovatel se domnívá, že k nápravě vzniklé situace může pokojnou demokratickou cestou dojít jen:
   - novým rozhodnutím Ústavního soudu;
   - účinným opatřením na straně Parlamentu České republiky;
   - koordinovaným postupem Ústavního soudu a Parlamentu České republiky.

   Z důvodu vážnosti situace a s ohledem na respekt k Ústavnímu soudu volí stěžovatel jako první krok podání k Ústavnímu soudu. Stěžovatel rovněž předpokládá, že tento je jedinou demokratickou autoritou, jež může vzniklou situaci napravit bez větších vášní a dalších excesů. Stěžovatel tedy úpěnlivě prosí soudce Ústavního soudu, aby se k celé této záležitosti sešli a vyjádřili.

III.

1. Stěžovatel je přesvědčen, že všichni soudci hlasující pro usnesení Ústavního soudu ČR č. j. Pl. ÚS 27/09 jednali v dobré víře a podle svého nejlepšího přesvědčení, aby „napravili" počínání zákonodárce. Obtíž spatřuje stěžovatel v tom, že výsledkem jejich usnesení není náprava kritizovaného stavu, ale eskalace celého problému, a to způsobem, kdy se v zájmu „dobré věci" pokusili o něco, jako je kvadratura kruhu neboli o vytlučení klínu klínem. Zjednodušeně řečeno, že v zájmu obrany formálních postupů došli k závěru, jehož obsahem fakticky naplnili jimi kritizované možné obavy z možné změny podstatných náležitostí demokratického právního řádu. Nález Ústavního soudu ČR č. j. Pl. ÚS 27/09 není zdviženým prstem, který by měl varovat, a do budoucna znemožnit podobné počínání zákonodárců, ale direktivním rozhodnutí o zrušení části ústavního pořádku, které dle mne není takto v České republice možné.
2. Stěžovatel rozumí důvodům, které soudce Ústavního soudu vedly k usnesení Ústavního soudu ČR č. j. Pl. ÚS 27/09. Stěžovatel se nedomnívá, že měli uvedené podání pana poslance Miloše Melčáka odmítnout a že dotčený ústavní zákon č. 195/2009 Sb. je ideální právní normou, ale současně podotýká, že dle něj ústavním zákonem byl a je. Stěžovatel dokonce vítal usnesení pléna Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 24/09 ze dne 1. 9. 2009, neboť toto bylo důležitým apelem na počínání Parlamentu České republiky, a to především v kontextu nerespektování předchozích nálezů Ústavního soudu ČR. Stěžovatel se rovněž domnívá, že následně mohl Ústavní soud sáhnout k dostatečně silnému apelu (nálezu), který by v odůvodněném nálezu Ústavního soudu znemožnil do budoucna Parlamentu České republiky takové počínání. Rozhodně však, dle stěžovatele, nemá Ústavní soud možnost zrušit platnost ústavního zákona, a to ať se to komukoliv líbí či nelíbí. Své odůvodnění nastiňuje stěžovatel dále.

3. Soudce Ústavního soudu je, stejně jako další ústavní činitelé, vázán ústavním slibem, který v jeho případě dle čl. 85 odst. 2 zní: „Slibuji na svou čest a svědomí, že budu chránit neporušitelnost přirozených práv člověka a práv občana, řídit se ústavními zákony a rozhodovat podle svého nejlepšího přesvědčení nezávisle a nestranně". Celý tento slib lze rozdělit na několik částí, z nichž má každá svůj smysl a význam, a to:
   a) „Slibuji na svou čest a svědomí, ..."
   b) „ ... že budu chránit neporušitelnost přirozených práv člověka ..."
   c) „ ... a práv občana, ..."
   d) „ ... řídit se ústavními zákony ..."
   e) „ ... a rozhodovat podle svého nejlepšího přesvědčení nezávisle a nestranně."
4. Stěžovatel chce následujícím rozborem poukázat jednak na význam jednotlivých částí tohoto slibu a i na jeho celkový význam. Možná se to může zdát troufalé, ale v rámci demokratických poměrů je tento postup možný i zákonný.

IV.

A) „Slibuji na svou čest a svědomí, ..."

Tento proklamativní úvod slibu je důležitý především pro věrohodnost a integritu ústavního soudce. Ústava ČR předpokládá, že ústavním soudcem je bezúhonný občan s dostatečným vzděláním.

B) „ ... že budu chránit neporušitelnost přirozených práv člověka ..."

1. Zde se již ústavní soudce zavazuje k ochraně demokratické doktríny, která se vyvinula v rámci vývoje kultury Západu. Cesta k demokraticky pojatým právům člověka byla poměrně dlouhá a probíhala od počátků této kultury, až vyvrcholila na konci 18. století v podobě americké a francouzské revoluce, jejichž následkem byl člověk kodifikován i jako občan. Přirozená a občanská práva člověka tak v rámci demokratické doktríny představují jednotný a nerozlučitelný celek. Zatímco demokraticky pojatá přirozená práva člověka jej „osvobozují od", tak občanská práva jej „zavazují k". Zrcadlem přirozených práv člověka a práv občana je v ústavním pořádku ČR Listina základních práv a svobod jako nedělitelná součást ústavy.
2. Co se týče samotných přirozených práv člověka, tak k jejich ustanovení docházelo po celý křesťanský středověk, tedy přibližně od přelomu pátého a šestého století, přesněji od křtu krále Chlodvíka remešským arcibiskupem Remigiem. Vznikla tak smlouva mezi existující římskou církví (moc duchovní) a germánskými Franky (moc světská) a následný dualismus moci jako základní znak kultury Západu. K tomuto konceptu se následně přihlašovaly i další oblasti dnešní kultury Západu, na území dnešní České republiky k tomu došlo nejpozději za panování sv. Václava. Potíž výchozí smlouvy byla v tom, že neupravovala postavení běžných obyvatel daných regionů. Nicméně základní povinností obou mocí – světské a duchovní, byla ochrana těchto obyvatel,

proto vůbec ona dohoda vznikla. Moc světská tak činila mečem, moc duchovní Slovem. Obé je nezbytnou součástí principů Západní Evropy dosud.

3. Postulování samotných práv obyvatel probíhala až následně. Na straně moci světské vedla k vytvoření poměrně složitého, ale čitelného feudálního principu, který lze zjednodušit jako – já (obyvatel) budu pracovat, ty (feudál) mne za to budeš chránit. A na straně moci duchovní byl celý vztah rozpracován v přirozeně právní koncepci, opírající se o Slovo. Zásadní potíž ovšem byla ve skutečnosti, že současně s pozemským dualismem moci, zde byl ještě koncept trojjedinosti, jež našel svůj odraz, následkem výstavby městské společnosti od 12. století, v koncepci trojího lidu. Třetí stav vybudoval vlastní mechanismus pro vytvoření, zdůvodnění a kodifikaci svých práv. To bylo od 13. století hlavním úkolem právnických fakult univerzit. Největší problémem bylo, jak zanést třetí stav do existujícího a nezpochybnitelného dualismu moci. Bylo tedy třeba se „osvobodit od slova", tedy nikoliv od Slova jako takového, ale rozdělit obsahový význam slov konkrétního jazyka na formu slova a jeho obsah. Výchozí princip, který hájili tzv. realisté, předpokládal, že forma a obsah slova jsou jedno. Toto stanovisko vycházelo ze známého podobenství o jeskyni z Platónovy Ústavy. Slovo tak mělo své stíny a jim přiřazené významy, které však splývaly v jednu ideu. Tento postoj posilovala církevní moc poukazem na trojjedinost Boha. Nominalisté naopak využili možnosti, kterou dávala jak řecká filozofie, tak její arabské rozpracování, oddělit význam slova od jeho obsahu. To umožnilo vytvořit hierarchický systém založený na taxativním výčtu, uchopitelný rozumem. Jednoduše řečeno, tento systém je přehlednější než rozprostřený pohled racionalistů a umožňuje s některými věcmi seznámit poměrně rychle a účinně velký počet lidí. Tento koncept navíc umožňuje člověku seznámit se s mnoha skutečnostmi, aniž by je musel pochopit. To bylo úspěšně dokázáno např. v 18. století tvorbou francouzských encyklopedistů. V tomto bodě však nastal problém s uchopením křesťanského Boha, neboť na něj nebylo možno nominalistickou technologii úspěšně použít. Proto došlo k určité rozluce mezi vírou a poznáním.
4. Nezávislost víry a poznání následně umožnila koncept osvobození se člověka od feudálního řádu. První krok osvobození od víry proběhl v protestantství, kde došlo ke kodifikaci nezávislosti na moci duchovní, ale současně nebyla opuštěna víra samotná. Bylo ji možno používat nadále i jako státní princip, ale současně bylo potřeba obnovit funkční dualismus moci světské a duchovní. Zde sehrály důležitou roli nejen univerzity, ale i nově budovaný systém moci soudní, reflektující posílené postavení třetího stavu. To vedlo ke vzniku parlamentů, jako jakýchsi svobodných soudních shromáždění s různým vlivem na stále ještě světskou feudální moc. Na půdě těchto parlamentů vznikla následně i demokratická doktrína, která již člověka osvobodila i od Slova a tím jej fakticky učinila svým suverénním pánem. Za teoretický vrchol tohoto konceptu lze považovat dílo Práva člověka od Američana Thomase Paina, což je jistá přirozeně právní reflexe americké i

francouzské revoluce. Za praktický vrchol tohoto lze považovat francouzskou Deklaraci práv člověka a občana z 26. srpna 1789. Demokratická doktrína tak doznala svého naplnění, i když na větší rozšíření a potvrzení si na evropském Západě musela počkat až do 20. století.

C) „..a práv občana ..."

1. S demokraticky pojatými právy člověka úzce souvisí i práva občana. To objasnil i jeden z nejdůležitějších teoretických střetů v dějinách Západu. Proti pochybám Edmunda Burka o legitimitě francouzské revoluce, uvedeným v jeho díle Úvahy o revoluci ve Francii, postavil Američan Thomas Paine právě již zmíněné dílo Práva člověka. Základním Burkovým argumentem byla obava, že ne všichni lidé jsou dostatečně způsobilí k tomu, aby byli sami sobě suverény. Painova odpověď nicméně naznačila, že se vytratila autorita, která by tento střet posoudila a v nastalém vakuu se vznášela nutnost ospravedlnění přirozené svobody člověka. Zkrátka všichni tomuto principu rozuměli, mnozí byli přesvědčeni i o tom, že to chápou, ale všichni cítili, že je nutno tento koncept o něco opřít. Painův pokus nastolit suverénní panství rozumu (dílo Věk rozumu) bylo tehdy pro svoji neslučitelnost s převažující vírou v Boha a vysoký stupeň relativismu odmítnuto. O síle demokratické doktríny svědčí skutečnost, že nyní již nikomu nepřijde toto dílo zvlášť divné. Řešení bylo nalezeno v ústavním systému, který zasadil od všeho osvobozeného člověka zpět do právního rámce. Z každého člověka se tak stává občan demokratického státu. Dnešní občanská práva tak mají svůj původ ve vztahu anglického parlamentu k anglické královské koruně, který právně počal tzv. Magnou chartou libertatum v roce 1215 a pokračuje dosud. Třetí stav přitom nadále posiloval svoji pozici pomocí tzv. Habeas corpus, s jehož pomocí mohla být postupně kodifikována a upevňována „svoboda těla", jež je základem občana. Zde můžeme nalézt i odpověď na otázku, proč nemluvíme pouze o svobodě člověka, ale o přirozených právech člověka a právech občana. Je to proto, že musí být zachován onen dualismus jako základní genetický kód Západu. Svoboda člověka by jednotlivce osvobodila od všeho, ale současné naplnění přirozených práv člověka, tedy svoboda ducha, a přirozených práv občana, tedy svoboda těla, přispívají k onomu potřebnému vyvážení.
2. Toto vyvážení je nutné nejen pro běžný život, ale samotnou konstituci demokratického systému, neboť je základem pluralismu – svoboda jednotlivce tak může končit tam, kde jiného svoboda začíná. Jen a jen tímto principem hledání východisek soužití v množství jednotlivců může být ustaven funkční systém. Pluralismus je tak i technologií, která omezuje panství rozumu, od všeho osvobozené moudrosti, jednoho člověka či subjektu, kterým může být i menšina či většina, vůči ostatním. Jen díky pluralismu názorů tak mohla vzniknout první demokratická ústava – Ústava Spojených států amerických. Tato ústava vycházela z anglického ústavního práva a současně se musela vypořádat s neexistencí koruny. Místo dualismu parlament – koruna pod patronací Boha

vytvořila parlamentní systém, založený na oddělené moci zákonodárné, výkonné a soudní. Před přijetím ústavy proběhla rozsáhlá diskuse, realizovaná jejími obhájci tzv. Listy federalistům. Tato podrobná objasnění jednotlivých částí ústavy přispěla k jejímu pochopení a k její následné ratifikaci 21. června 1788. Tato ústava se stala přímým i přeneseným vzorem pro všechny ostatní demokratické ústavy, ale nikdy nezůstala mrtvým tělesem. Byla, je a bude stále diskutována a doplňována ústavními dodatky, tak jak je např. Ústava ČR doplňována ústavními zákony.

D) „ ... řídit se ústavními zákony ..."

1. Řídit se platnou Ústavou, kterou tvoří i ústavní zákony, se musí všichni občané daného demokratického státu bez výjimky. Výše se stěžovatel snažil naznačit, že vytváření demokratické doktríny, realizované v demokratických systémech, probíhalo kontinuálně od vzniku naší kultury Západu. Nelze se tedy ztotožnit s myšlenkou, že demokratické zásady mají svůj původ ve starověkém Řecku a Římu, a že během středověku poněkud vymizely. Demokracie ve starověkém světě nebyla navíc nijak pozitivně přijímána. Náš demokratický systém vznikal v naší kultuře jedinečným způsobem a starověký svět nám poskytl pouze část pojmosloví (práce se slovem), některé myšlenkové technologie (řecká filozofie) a podněty pro správu státu (římské právo). Ano, byli to Římané v čele se svatým Augustinem, kteří nám mnohé předali, ale byli jsme to my - Západoevropané, kdo jsme tento systém vybudovali. A za základ demokratického systému jsme zvolili ústavu, do které jsme implementovali tři zásadní zásady:
   - přirozená práva člověka jej osvobozují od všeho tak, že může činit vše, co není zakázáno;
   - práva občana jej zavazují k dodržování zákonů;
   - veškerá moc ve státě pochází z lidu, tedy z množiny dualizovaných lidí / občanů, a její výkon probíhá skrze ústavní systém, který reprezentuje vůli lidu v podobě moci zákonodárné, která potvrzuje moc výkonnou a na dodržování zákonů dohlíží jimi jmenovaná moc soudní.
2. Rozbor demokratické doktríny a demokratických systémů vede k mnoha otázkám, ale tři výše uvedené zásady musí být nezpochybněny. Ne, že by zpochybnit nešly, ale prostě se to nedělá, není to možné. Samozřejmě, že tak vznikají otázky, na které lze těžko odpovědět a jejich interpretace se pohybuje na hranici demokratických možností, ale je to podobné, jako je tomu s vírou v trojjedinost Boha. To nelze vysvětlit, v to je nutno věřit. To znamená, že aby byla demokracie úspěšná, musí se v ní věřit, a to na všech stupních – mezi lidem i v ústavních institucích. Problémem je, že může nastat okamžik, kdy má někdo pocit, že vše není v pořádku, a že je nutno věci prosadit či sladit silou. To demokratický řád mimo válečný stav a časově omezený stav nouze neumožňuje. Tato touha po rychlém a spravedlivém řešení je však lidská a přirozená. Nicméně fungující demokratické systémy ji umí úspěšně potlačovat a eliminovat, a to zejména svým pluralismem. Nepřipuštění pluralismu je ohrožením demokracie.

C) „ ... a rozhodovat podle svého nejlepšího přesvědčení nezávisle a nestranně ..."

1. Mohu být tedy tisíckrát přesvědčen o své pravdě, ale pokud ji chci prosadit silou (třeba i své funkce), tak v demokratickém systému překračuji minimálně dobré mravy, potlačuji přirozená práva člověka a práva občana, a tedy i zákony. „Pár facek" může být samozřejmě nejúčinnějším řešením, ale v demokracii není přijatelné.
2. V některých demokratických systémech je zakořeněn strach ze zneužití moci v demokratickém systému, a to paradoxně zcela ústavní cestou. Nejsilněji je tento akcent přítomen ve Spolkové republice Německo, což souvisí s událostmi roku 1933. Tehdejší německá Výmarská republika se tzv. Dekretem o požáru říšského sněmu (Reichstagbrandveordnung) a tzv. Zmocňovacím zákonem (Ermächtigungsgesetz) vydala na cestu k německému nacistickému excesu. Pomocí těchto opatření byla veškerá moc vložena do rukou moci výkonné. Obdobný systém použili i československí komunisté v roce 1948. Co na to říci? Snad jen to, že lidský svět není dokonalý a nikdy jím nebude. Snaha o dokonalé uspořádání lidstva vždy vedla k vytváření nelidských konstrukcí, z nichž nejmírnější jsou utopie (neb ty byly konstruovány v dobré víře, bez snahy je uskutečnit) a nejhorší totalitní systémy.

V.

Shrneme-li rozbor obsahu slibu ústavního soudce, který je uveden v části IV. tohoto podání, tak ve vztahu k nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 27/9 došel stěžovatel k následujícímu závěru - Příslušní ústavní soudci v dobré víře zrušili ústavní zákon č. 195/2009 Sb., ačkoliv k tomu neměli oprávnění, neboť tento zákon musí plně respektovat a řídit se jím. Postavili se tak nad vůli lidu zastoupenou v řádně zvoleném Parlamentu České republiky, čímž zcela nivelizovali práva občana a přirozená práva člověka tak, jak je koncipuje demokratická doktrína. Těmito svými kroky ohrozili podstatné náležitosti demokratického právního státu, mimo jiné i jimi chráněný „materiální základ" Ústavy, neboť ztráta cti Ústavního soudu ruší jakékoliv dovolání občana v demokratickém státě a relativizuje i jeho základní právo postavit se dle. čl. 23 Listiny základních práv a svobod na odpor proti tomu, kdo by tento řád odstraňoval. Práva člověka a občana tím byla omezena natolik, že není nikoho, kdo by nyní stanovil co je a co není v souladu s ústavním pořádkem ČR. To může vést až k dekonstrukci demokratického řádu, zvláště v situaci, neuskuteční-li se, dle stále platného ústavního zákona č. 195/2009 Sb., do 15. října 2009 volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky.

Pro doplnění tohoto stanoviska chce stěžovatel nastínit i jeden z možných demokratických postupů, kterým se Ústavní soud mohl vydat. Ústavní soudci sice nemohli zrušit ústavní zákon, ale mohli v nálezu Ústavního soudu vyjádřit své přesvědčení, že byl postup Parlamentu v rozporu s duchem Ústavy. Ústavní zákon by tak nadále platil, ale byla by vytvořena pojistka umožňující jeho „opravu" Parlamentem či zamezení podobného postupu Parlamentu v budoucnu. Parlament ctící

demokratickou doktrínu by se tedy touto cestou již nikdy nevydal, a pokud ano, tak by byl pomocí tohoto nálezu implementován v ústavním pořádku nástroj k podání nové ústavní stížnosti, která by sice nemohla vést ke zrušení podobné právní normy Ústavním soudem, ale jejím výsledkem by mohl být adresný apel nového nálezu na zákonodárce s cílem, aby uvedenou normu uvedl do souladu s ústavním pořádkem ve smyslu tohoto nového nálezu. Pokud by k této nápravě Parlamentem nedošlo, tak lze použít ustanovení čl. 23 Listiny základních práv a svobod. Aplikaci tohoto článku nemusíme hned vidět v podobě ozbrojeného boje, to je jen jedna z extrémních možností. Nesmíme totiž zapomenout, že jsme součástí evropského prostoru, a že v tomto případě můžeme použít k prosazení obnovy ústavního pořádku v ČR i instituce tohoto evropského prostoru. Pokud se neuspěje ani na této úrovni, tak nezbývá než věřit ve správnost přirozeného vývoje světa a kultur a chovat se v tomto kontextu.

B. Návrh na zrušení Nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 27/09

Úpěnlivě tedy prosím Ústavní soud o opětovné projednání celé záležitosti, a to ve snaze o obnovení demokratického právního řádu a ústavního pořádku ČR. Myslím si, že existuje množství východisek, ale je třeba přijmout taková, aby bylo vše zase v pořádku.

Dle stěžovatele je tedy jednou z možností zrušit samotným Ústavním soudem Nález Ústavního soudu ČR č. j. Pl. ÚS 27/09, a to proto, aby tento Ústavní soud nabyl zpět své cti a dostál svého slibu, čímž by zajistil obnovu podstatných náležitostí demokratického řádu dle čl. 9 odst. 2. Současně může Ústavní soud ve svém nálezu zdůvodnit, proč by neměl být postup uvedený v ústavním zákoně č. 195/2009 Sb. nadále používán a tím by v budoucnu zabránil dalšímu takovému postupu.

I. Návrh

Ze všech důvodů shora uvedených, navrhuje stěžovatel, aby bylo rozhodnuto Nálezem Ústavního soudu takto:

Nález Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 27/09 se zrušuje.

V Olomouci 2. listopadu 2009

Vladimír Chlup